

VLOŽÍ JEJ
DO NÁRUČIA
DIEŤA

A POTOM
SKOČÍ

ŽENA
NA
HRANE

IKAR

SAMANTHA M. BAILEY

ŽENA NA HRANE

SAMANTHA M. BAILEY

Preložila Miriam Ghaniová

IKAR

Samantha M. Bailey
WOMAN ON THE EDGE

Copyright © 2019 Samantha M. Bailey
Translation © 2021 by Miriam Ghaniová
Jacket design © 2021 by Diana Delevová
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7795-3

Venujem rodičom Celi a Michaelovi,
ktorí naplnili moje detstvo knihami,
láskou a vierou, že tvrdou prácou
dokážem všetko.

Mama a otec, táto kniha
je pre vás za to, že ste.

*Nijaké slová nedokážu vyjadriť silu a krásu, hrdinstvo
a majestátnosť materinskej lásky. Je všade prítomná,
a keď sa niečo deje, je ešte oveľa silnejšia,
na celý obrovský svet vysieva nekonečnú oddanosť
ako hviezdy po nebi.*

EDWIN HUBBELL CHAPLIN

PRVÁ KAPITOLA

MORGAN

Pondelok 7. augusta

„Vezmite si moje dieťa.“

Pri ráznom chrapľavom hlase ma mykne. Ako každý deň po práci stojím na nástupišti v metre a čakám na vlak. Kedysi som sa na ľudí usmievala, ale teraz som ustaranejšia. Odkedy zomrel môj manžel Ryan, nikto nevie, ako sa ku mne správať, a ja netuším, ako mám na ľudí reagovať. Zvyčajne chodím so sklonenou hlavou zahĺbená do seba, preto ma ten hlas prekvapí.

Zdvihnem zrak. Myslela som si, že sa tá žena prihovára svojmu priateľovi, ale nie je to tak. Je sama, strapatá, má na sebe čierne tepláky a biele tričko samý flak. Rozpráva sa so mnou.

Jednou rukou si pritíska k prsiam spiace dieťa. Vie, že upútala moju pozornosť. Pristúpi bližšie, až mi kabelku pritlačí k boku. Potom mi zaborí nechty do zápästia. „Prosím, vezmite si moje dieťa.“

Hoci je na stanici Grand/State horúco, na chrbte cítim studený pot. Žena stojí na okraji nástupišťa. Doslova na hrane. Aj ja stojím na okraji nástupišťa, aby som bola vo vlaku prvá. Stačí jeden prudší po-

hyb a spadnem do koľajiska. Posledných osemnásť mesiacov bolo pre mňa bezútešných, taká zbytočná som sa cítila po Ryanovej samovražde, ale snažila som sa. Nechcem tu takto skončiť.

Opatrne odťahnem ruku z jej zovretia. „Prepáčte, mohli by ste...“

Pristúpi ku mne ešte bližšie, tak tesno, až stojím na modrej čiare. Oči má vypúlené, pery krvavé a drsné, ako keby si ich stále hrýzla. Jasně, že potrebuje pomoc. Odhrniem si dlhé čierne vlasy z tváre a pozriem na sivú dlažbu. „Mali by ste trochu odstúpiť. Sem.“ Ukážem jej, že sme za okrajom, ale ani sa nepohne.

Znervózňuje ma. Ako sociálna pracovníčka na nej vidím znaky stresu, ktoré som si mala všimnúť aj na Ryanovi. Keby som nebola oddaná, obmedzená a zaslepená žena, akou som sa stala, mohol sa môj manžel spamätať a dostať pomoc, kým nebolo neskoro. Možno by to pochopil, aj keby ho trápil pocit viny, že niektoré veci sa vyvíjajú zle. Ako napríklad život. Mohla som si niečo všimnúť včas a teraz by som neplatila za zločiny, o ktorých som nevedela až do jeho smrti.

Možno by som aj sama bola matka ako táto žena predou mnou.

Vyzerá hrozne. Tmavé kučeravé vlasy má strapaté a trčia jej na všetky strany. Ako keby bojovala s motorovou pílou. Rýchlo sa odvrátim.

„Sledovala som vás,“ pokračuje zvláštnym hlasom.

Stíska spiace dieťa tak silno, až sa bojím o jeho bezpečnosť. Pod očami má tmavé kruhy, ako keby ju do nich ktosi udel.

„Hľadáte niekoho? Máte sa tu s niekým stretnúť?“
 Vzápätí si však v duchu nadávam, že som sa do nej vôbec zastarela. Mala som jej rovno dať číslo svojej šéfky Kate z Haven House, krízového centra pre ženy, kde pracujem. Kiežby som Ryana radšej nikdy nestretla, nepodľahla jeho úsmevu a sebakritickému humoru. Teraz je už neskoro. Môžem sa tešiť, že mám stále prácu. Neurobila som nič zlé, hoci som veľa stratila a všetci mi prestali dôverovať. Aj ja som si prestala veriť.

Táto žena nie je klientka, ktorej by som mala radiť. A môžem vôbec niekomu dávať rozumy? Mám na to právo?

Znova na mňa uprie vystrašené oči, na tvári sa jej zračí čistý des. „Nech je v bezpečí.“

Dieťa tuho spí, drobný noštek a ústočká má príliš blízko pri matkinej hrudi. Neuvedomuje si jej utrpenie. Ja sama cítim tú bolesť, hoci mám dosť svojej. Práve jej chcem dať číslo krízového centra, keď znova prehovorí.

„Dlho som vás sledovala. Pôsobíte ako milá žena. Múdra, príjemná. Prosím, Morgan.“

V šoku pokrútim hlavou. Vyslovila práve moje meno? Nezmysel. Nikdy v živote som ju nevidela.

Žena pobožká dieťa na vlásky a znova ma prepichne výraznými modrými očami. „Viem, čo chcete. Nedovoľte, aby jej niekto ublížil. Lúbate ju namiesto mňa, Morgan.“

Vie, čo chcem?

„Ako môžete o mne niečo vedieť?“ vyhrknem, ale môj hlas preluší oznam z amplióna, aby sa ľudia

vzdialili od okraja nástupišťa. Žena znova pohne popukanými perami, no nepočujem ju pre vietor, ktorý zavýja v tuneli.

Panikárim. Niečo sa stane. Zovrie mi žalúdok. Musím sa tejto ženy zbaviť.

Obklopa nás ľudia, ale nevšimnú si, že sa deje niečo zvláštne. Žijú vo vlastnom svete, rovnako ako ja pred niekoľkými minútami.

Žena sa znova poobzerá po nástupišti. Potom vystrie ruky a vtisne mi dieťa. Inštinktívne ho zachytím a pozriem sa naň. Je zabalené v jemnej žltej deke, tvári sa vážne a pokojne.

O sekundu sa znova pozriem na jeho matku, vlak so škripotom vchádza do stanice.

A vtedy žena skočí.

DRUHÁ KAPITOLA

NICOLE

Nicole počukala zlatým perom značky Montblanc Boheme Papillon – darom od manžela Grega – po poslednej lesklej stránke zimného katalógu Breathe. Niečo sa jej nepozdávalo. Modelka v bojovej póze predvádza obtiahnuté legíny. Nicole nad fotografiou prižmúrila oči. Áno, vidno jej záhyb na kolene. To by nemala mať. Reklamná kampaň bola jej posledný veľký projekt pred materskou. Toto bol jej posledný deň v práci. Ako zakladateľka a riaditeľka jednej z najlepších spoločností venujúcich sa relaxu a wellness v Severnej Amerike mala posledné slovo vo všetkom, čo ponúkala spoločnosť Breathe. Nepatriło sa odísť, kým tento katalóg nebude dokonalý.

Nicole vzdychla. Ako vydrží bez kancelárie? Nikdy si nevezala ani len dovolenku, aby cez ňu nebola na telefóne alebo notebooku. Vlastne vôbec nemala dovolenku, keď sa to tak vezme. A teraz bude preč iba šesť týždňov, navrávala si. Mesiac a pol, tak sa dohodla s rúznou Lucindou Nestlovou, predsedníčkou výkonnej rady Breathe, aj s ostatnými členmi. Ako matka nechcela pracovať,

ale teraz, v poslednej chvíli, akoby sa nevedela odtrhnúť. Bude to v poriadku, presviedčala ju Tessa, jej najlepšia kamarátka a vedúca výroby v Breathe.

Stisla gombík na internom telefóne a zavola-
la svoju sekretárku. „Holly, poprosíte Tessu, aby za
mnou čo najskôr prišla?“

„Pravdaže,“ odvetila Holly.

Nicole si odhrnula z tváre husté gaštanové kadere a položila si ruku na brucho. Dieťa ju koplo alebo vystrčilo lakeť. Predstava budúceho materstva ju vzrušovala a zároveň ľakala. Vôbec to neplánovala. Šla k lekárovi, aby jej dal niečo na črevnú chrípku alebo nafukovanie. Namiesto toho sa dozvedela, že je v trinástom týždni tehotenstva. Vždy sa venovala iba práci a zabudla si sledovať menštruáciu. V zamestnaní zažívala veľa stresu, ktorý vyvolával jej nepravidelnosti. Po správe o tehotenstve ju zaplavila horúčava. Po absolvovaní ultrazvuku a pohľade na plod v maternici či zvláštne zvuky, ako keby sa čosi prelievalo, pocítila nádej a očakávanie. Šancu na záchranu. Vykúpenie. Príležitosť zbaviť sa minulosti. Možnosť priviesť na svet nový život.

Pri spomienke na ten večer, keď Gregovi ukázala fotku zo sonografu, sa usmiala. Čakala, kým sa vrátia domov z večierka Breathe, na ktorom predstavili aplikáciu Desať minút cvičenia. Sadli si na pohovku a vtedy mu strčila do ruky čiernobiely obrázok.

„Čo je to?“ zdvihol obočie.

Nebola si istá, ako zareaguje, ale vedela, že to bude bez problémov. „Naše dieťa.“

„Čože?“ šepol, ako keby sa neodvážil povedať to hlasnejšie.

Vytreštil oči a zbledol, akoby mal odpadnúť.

„Viem, že sme to neplánovali, ale stalo sa.“ Chytila ho za ruku a preplietla si s ním prsty. Manžel mal rád, keď sa ho dotýkala. Obdivoval ju a vždy kládol jej potreby nad svoje.

Stále sa tváril zmätene, iba oči mu znežneli. „Opýtam sa ťa to len raz a potom budem na tvojej strane, bez ohľadu na to, aká bude tvoja odpoveď. Chceš to dieťa?“

Pozrela mu rovno do očí. „Chcem. Môžeme mu dať všetko, Greg. Budeme úžasní rodičia. Poradíme si s tým. Vždy sa so všetkým vyrovnáme.“

Usmial sa a pozrel na fotku. „Ja tam nič nevidím.“

Zasmiala sa a ukázala na malú fazuľku.

Pokýval hlavou. „Vždy si hovorila, že nechceš deti.“

Mal pravdu.

„Netušila som, ako veľmi ich chcem, kým sa to nestalo.“

„Asi budeme potrebovať pestúnku. Určite nezostaneš doma.“

Nicole sa mykla. Dozaista si nenajme pestúnku. A zaručene neprezradí Gregovi dôvod. Rázne povedala: „Uvidíme, koľko budem mať času. Časopis sa dá robiť aj z domu.“

Prikývol, ale stále sa tváril začudovane. Bola to priveľká zmena, na ktorú neboli pripravení.

Na ich prvom rande – niekoľko hodín po tom, ako narazila do zadnej časti jeho audi, lebo sa ponáhľala

na stretnutie, vyhlásila, že nikdy nechce deti, lebo kým jedli, pri vedľajšom stole stále kričalo dieťa. Zasmial sa a prehodil, že rozhodnutie nechá na ňu. Dal jej tú moc. Po chvíľke na ňu žmurkol a vzápätí pocítila iskrenie. Rozprávali sa o tom aj po svadbe, ktorú mali o rok, ale Nicole si stála za svojím: obaja sa sústredili na svoju kariéru a deti by im prekážali. Vôbec mu neobjasnila, prečo si je taká istá, že sa nikdy nestane matkou. Greg bol jej opora a nechcela v jeho očiach zlyhať. Vrúčne ho milovala a teraz pochopila, že dieťa by ich mohlo ešte viac zblížiť.

Na sonografe v sedemnástom týždni ju zvieral spotenou rukou. Technička oznámila: „Je to dievčatko!“

Greg ju pobozkal na líce a šepol: „Nikdy ju nepustím na rande, to ti hovorím už teraz.“

Nicole zatvorila oči, zaplavila ju nová vlna radosť. Jej život opísal kruh. Jedno dieťa stratené, jedno nájdené.

Práve bola takmer v štyridsiatom týždni, na konci tehotenstva, a z fazuľky vyrástlo dieťa s jasnými končatinami. Každý deň Nicole kopalo a štuchalo, ako keby jej chcelo dať vedieť, že tam je. Živé.

Nicole bola Gregovi nesmierne vďačná za to, aký je muž a manžel. Znova jej dal rodinu. Pozrela na fotku z toho rána, na ktorej bola nádherná krémová kolíska z katalógu Petit Trésor. Greg ju prekvapil, večer predtým ju zanesol do detskej izby, kým ona spala. Muselo mu trvať celé hodiny, kým ju poskladal.

Dnes ráno ju tam odviedol a oznámil: „Prekvapenie!“

„Ach, Greg, je nádherná! Ďakujem!“ Silno ho objala v nádeji, že s ním bude celý deň. Mala však svoju prácu, aj on svoju, bol vyťažovaný burzový maklér, nie jej opatrovateľ.

Zo spomienok ju vyrušila Holly, ktorá vošla do pracovne. Položila jej na stôl kôpku pošty. „Tessa hneď príde.“

Nicole zabudla na spomienky a na všetky zmeny, ktoré sa mali udiat. „Dobre, pozrela som si poslednú verziu internetovej stránky a musíme urobiť zopár korekcií. Je to trochu neprehľadné.“ Na chvíľu sa zamyslela. „Môžeme poprosiť e-tím, aby namiesto siedmich jogových póz urobil päť? A skontroluj posledné objednávky. Ak sú v poriadku, Tessa môže ponúknuť aplikáciu naraz, keď vyjde časopis.“

Holly prikývla a podala jej bielu obálku. „Otvorila som všetku pracovnú poštu, ale toto nie. Vyzerá to osobne, neodvážila som sa. Možno je od nejakého fanúšika po článku v *Tribune*.“

Nicole si uvedomila, ako sa jej zvýšil pulz. Cítila si srdce až v hrdle, lebo si na prednej strane obálky všimla známy rukopis. Bolo na nej jej meno za slobodna, Nicole Laytonová. Na poštovej pečiatke stálo Kenosha, Wisconsin. Miesto, kde sa pred devätnástimi rokmi rozpadol jej život. Nebol to list od fanúšika. Určite nie.

Nicole sa nemienila v *Chicago Tribune* zmieniť o svojom tehotenstve presne z tohto dôvodu. Nechcela, aby sa ktokoľvek z jej minulosti dozvedel, že bude mať dcéru. Lucinda trvala na tom, že taký článok by bol vyni-

kajúce promo: silná Nicole, tehotná riaditeľka, ktorá udržala rovnováhu, povie všetkým ženám, že aj ony to zvládnu. Článok bol o firme a jej budúcnosti, o tvorivých dielňach, o produktoch ženy ženám a o tom, ako môžu v živote udržať rovnováhu. Spomínalo sa aj to, ako Breathe podporuje sirotu, ako bola Nicole kedysi. Jej rodičia zomreli pri automobilovej nehode, keď chodila na strednú, takže vedela, aké je cítiť sa sám, nemať nikoho a nič. Nepredpokladala však, že noviny nebudú rešpektovať jej pranie nezmeniť sa o tehotenstve a o tom, že čaká dievčatko.

Článok vyšiel pred týždňom a odvtedy stále dumala, či príde nejaký list. A teraz ho mala pred sebou.

Siahla po obálke. „Ďakujem, Holly,“ prehodila čo najpokojšie. Dúfala, že kolegyňa nevidí, ako sa zrazu potí. „Môžeš mi priniesť posledné čísla o predaji? Oblečenie na cvičenie sa nepredáva tak, ako by sa malo. Potrebujem mať pred schôdzou v ruke čísla. To bude moja posledná, než odídem.“

„Neviem si predstaviť stretnutia bez teba. Ako to zvládneme?“ zastonala Holly.

„Bude to v poriadku. Máte Tessu, Lucindu a celé osadenstvo. Určite vám nebudem chýbať.“

„Sľúb, že nebudeš na *Spyke* v podprsenke Breathe určenej na dočenie.“

Nicole sa zasmiala. „Istotne nie.“

Holly odišla a zatvorila za sebou dvere.

Strojený úsmev na Nicolinej tvári ihneď zmizol. Pomyslela si, že roztrhá obálku na kusy, lenže keby

neprečítala jej obsah, nevedela by, čo jej hrozí. Čosi ju nútilo, aby to zistila. Zovrelo jej hrdlo.

Prvý takýto list dostala v prvom ročníku na Kolumbijskej univerzite. Boli v ňom len tri strojom písané vety:

Viem, čo si urobila. Mala byť s Tebou v bezpečí.
Jedného dňa za to zaplatíš.

Akoby jej rozrezali hrud' žiletkou, prsty jej stuhli. Potom každý deň prišla jedna obálka, nechýbala ani raz, až pred piatimi rokmi zrazu prestali listy chodiť. Dúfala, že sa Donna konečne dostala z najhoršieho. Zabudla na to hrozné leto, ako sa rovnako snažila aj Nicole, a konečne ju prestala obťažovať. Asi to tak nebolo. Nicole sa teraz triasla ruka, v ktorej držala obálku. Donna vychovávala svoje dieťa ako vo vatičke, achkala pri každom jeho kýchnutí a stále chodila do detskej izby, keď malá Amanda spala, aby sa ubezpečila, že detský monitor nad postieľkou funguje správne a hrá uspávančku. Matka Donna milovala svoju dcérku rovnako ako Nicole svoje nena-rodené dieťa. Donna to svoje však navždy stratila. Ktorá matka by sa mohla z toho dostať?

A teraz sa objavila nová obálka. Nicole ju vytrvalo stískala v ruke a pomaly sa zviezla na stoličku za stolom. S takým veľkým bruchom bola poriadne nemo-torná. Okrem neho zostala štíhla a denne sa v pracovni venovala joge. Povzbudzovala aj ostatných zamestnan-cov, aby si sem-tam cez pracovný čas ponatahovali údy.

Položila obálku vedľa seba a pomaly si ľahla na jogovú podložku pod vysokým oknom. Zaujala polohu lotosového kvetu a potom mačky. Zamerala sa na dýchanie a šepla: „Moje srdce je sústredené a otvorené. Mám rada sama seba a umožním svojmu srdcu spojiť sa s ostatnými. Odpúšťam si a chcem žiť s vďakou a dôstojne.“ Dieťa sa v maternici pohlo a ona si položila ruku na brucho.

Nicole bola pripravená. Sadla si, vzala obálku a otvorila ju. Rozhodne z nej vybrala list papiera.

Nezaslúžiš si dcéru. Si vrahyňa. Nebude pri Tebe v bezpečí.

Po líkach sa jej skotúľali slzy. Takže Donna čítala článok v *Tribune* a vie, že čaká dievčatko.

Nicole strčila papier naspäť do obálky a chytila sa parapetu. S obálkou v ruke pritisla horúce líce na studené sklo s výhľadom na West Armitage Avenue. Sledovala, ako z obchodu spoločnosti Breathe na prízemí vychádzajú a vchádzajú doň ženy. Do susedných kancelárií v štvorposchodovej budove sivej bridlicovej farby na North Halstead v Lincolnovom parku sa náhlili zamestnanci.

Dieťa v nej sa znova pohlo.

Nicole zovrelo hruď, dýchala plytko. Pred očami sa jej urobili čierne bodky. Vystrela dľaň k oknu, aby sa trochu upokojila. Lenže pri pohľade na dopravu dolu sa jej ešte viac rozkrútila hlava. Nemôže predsa v práci odpadnúť.

„Nic?“

Rýchlo zhúžvala papier do guľky a pozrela cez plece na Tessu, ktorá stála vo dverách. V sekunde bola pri jej boku a podopierala ju.

„Si v poriadku, len zhlboka dýchaj. Dobre. Vy-
dýchni. Znova.“ Tessa dýchala spolu s ňou. „Ešte raz.
Dobre.“

Tessa ju vedela vždy upokojiť. Nicole jej verila v práci, zverovala sa jej so svojimi tajomstvami a rozprávala jej o svojom zdraví.

„Ďakujem, Tessa.“

„Musíš pokojne dýchať. Tak to učili aj mňa, Nicole.“

Usmiala sa sama pre seba. „Na to sú priatelia, aby nútili jeden druhého dýchať.“

„Presne tak,“ prikývla Tessa a široko sa usmiala. „Nespomínam si, kedy si naposledy mala panický atak.“

Nicole si to však živo pamätala. Bolo to pred štyrmi rokmi, keď spolu s Tessou prvý raz pripravovali katalóg Breathe o produktoch zameraných na starostlivosť o detskú pokožku. Nicole obrátila na stránku s matkou sediacou v hojdacom kresle s dieťaťom v náručí, zrazu zalapala po dychu a pocítila bolesť v hrudi. Matka na fotografii jej pripomínala Donnu. Spomienka na to traumatické leto vyplávala na povrch, skôr ako ju stihla zastaviť. Nesmierne sa hanbila. Tessa bola jej zamestnankyňa, vtedy dizajnérka, a ona si nechcela pred ňou pokažiť povest.

Tessa však bola vždy taká chápací. Študovala jogu a holistickú liečbu, učila Nicole, ako si poradiť s panickými atakmi. Mala upokojujúci hlas a jemne sa dotýkala. Po čase Nicole prekonala záchvaty meditáciou a s Tessou sa spriatelili. Tessa postúpila do vyššej funkcie a stala sa Nicolinou pravou rukou. Povedala jej takmer všetko o tom, čo sa stalo v lete pred devätnástimi rokmi v Kenoshi. Priznanie tajomstiev uvoľnilo ťažké bremeno, ktoré Nicole so sebou tak dlho niesla. Tessa sa stala jej priateľkou, bola viac ako iba zamestnankyňa a v podstate jej zachránila život.

Nicole mala staršieho brata Bena, ale toho vídávala málo. Tessa bola jediná, ktorá vedela o všetkom, čo ju za tie roky postretlo. Nechcela, aby sa o jej panickej poruche dozvedel Greg. Preňho bola silná, schopná vodkyňa. Takú ženu miloval a Nicole mienila zachovať jeho názor na seba.

Dych sa jej spomalil a zovretie na hrudi povolilo.

„Nechceš mi povedať, čo tomu predchádzalo?“ opýtala sa Tessa.

Nicole sa oprela chrbtom o okenný parapet a pozrela na Tessinu peknú mladú tvár. Dlhé blond vlasy si zaplietla do hrubých vrkočov, v dvadsiatich deviatich rokoch mala štíhlu postavu a tridsaťšesťročnej Nicole občas pripadala múdrejšia ako ona sama. Tessa typ B a Nicole typ A. Tessa nemala nijaké záväzky ani deti. Žila, ako sa jej chcelo, voľne a nespútane. Nicole jej často závidela. Zdalo sa, že iných ľudí nepotrebuje, nie tak ako Nicole. A pritom sa nikdy necítila osamelá.

Nicole sa odlepila od okna. Toto mal byť najšťastnejší deň v jej živote. Ďalší nový začiatok. Nedovolí Donne, aby jej ho pokazila. Znova.

Nicole odbila Tessinu otázku: „Myslím si, že som len trochu nervózna z pôrodu. Breathe zostáva v Lucindiných rukách, aj toho sa bojím. Je to moja firma a za všetko zodpovedám ja. Ťažko si predstaviť, že nasledujúcich šesť týždňov tu nebudem.“

„Zostávam tu predsa ja. Lucinda Breathe verí. Rada sa postaví do čela, kým sa nevrátiš.“

Nicole sa uškrnula. V začiatkoch si vydobyla stále miesto riaditeľky za nepredvídateľných okolností. Lucinda hlasovala proti, ale prehrala. Teraz bude mať aspoň šesť týždňov to, po čom dávno prahla. Nicole po návrate z materskej odmení Tessu za vernosť. Možno ju povýši na viceprezidentku.

„Keby si ju videla na stretnutiach rady...“ povedala Nicole Tesse. „Máš pravdu. Všetko bude v poriadku.“

Tessa sa zasmiala. „Myslíš?“

„Pravdaže.“ Nicole sa vystrela. Stála na čele firmy od svojich dvadsiatich ôsmich rokov, ju tak ľahko niečo nedostane. Minulosť je minulosť. Prišiel nejaký list, no a čo? Slová jej už nedokážu ublížiť.

„Tessa, som v poriadku. Môžem ísť na tú schôdzu.“

„Dobre, po skončení sa zastav u mňa. Môžeme zájsť niekam na večeru, oslávime náš posledný deň.“

„Rada by som, ale dnes večer idem s Gregom. Keďkoľvek to môže na mňa prísť, takže si chceme užiť ešte niekoľko spoločných okamihov.“